

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515201508
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3515201508.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. N., trvale bytom N. XXX, t.č. Q. W., W. S. XXX/X, W., o zaplatenie 5.923,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 9. marca 2020, č.k. 12C/89/2015-211, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 5.317,24 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti napadnutého výroku II. **p o t v r d z u j e**.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

[1] Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť uloženú vo výroku I. Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 12C/89/2015-67 zo dňa 9.3.2017 v lehote do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 88,40 %, ktoré uložil žalovanému zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia istiny vo výške 5.923,55 eur s príslušenstvom, nakoľko žalovanému poskytol úver, ktorý žalovaný nesplácal riadne a včas, následkom čoho žalobca predčasne zosplatnil úver a žalovaný dlžnú sumu neuhradil. Súd prvej inštancie najskôr vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 9.3.2017, č.k. 12C/89/2015-67, tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.905,06 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.905,06 eur od 7.2.2015 do zaplatenia na účet žalobcu, formou splátok vo výške 25 eur mesačne a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,40 %. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19.12.2018, č.k. 17Co/111/2018-116, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v časti výroku, ktorým povolil žalovanému splácanie dlhu formou mesačných splátok, vo výroku, ktorým žalobný návrh vo zvyšnej časti zamietol, a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie preto rozhodoval v tomto rozsahu opätovne. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok, neobsahuje obligatórne náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona

o spotrebiteľských úveroch. Ďalej mal za to, že nebolo zrejmé, či vo výške jednotlivých splátok bol uvedený poplatok za poskytnutie úveru. Z prehľadu splácania mal za zrejmé, že reálne požadovaná výška splátok (94,94 eur) nezodpovedala výške anuitnej splátky uvedenej v zmluve (92,67 eur). Pokiaľ mal byť súčasťou tejto splátky aj poplatok za poistenie, tak tento nárok nevyplynul z predložených listinných dôkazov žalobcom, nakoľko súd nemal za preukázané, že by došlo k vzniku poistenia, resp. že by súčasne s úverovou zmluvou došlo k uzatvoreniu poistnej zmluvy, v zmysle ktorej by vznikol nárok žalobcu na takéto poplatky. Poplatok nebol zahrnutý ani vo výške anuitnej splátky, ani v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tieto skutočnosti teda z pohľadu spotrebiteľa podľa názoru súdu nevytvárali reálny a transparentný obraz o celkových nákladoch spojených s úverom, a teda celkovej čiastke, ktorú musí v spojení s úverom spotrebiteľ zaplatiť. Zákonným následkom nedodržania kogentnej právnej úpravy zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch je zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd preto žalobu v časti presahujúcej nárok priznaný výrokom I. rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 9.3.2017, č.k. 12/89/2015-67, zamietol (teda nárok presahujúci istinu). Lehotu na splnenie povinnosti určil súd v zákonnej lehote z dôvodu, že neboli zistené ďalšie podmienky pre určenie dlhšej lehoty, resp. splátok, konštatoval pritom, že súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý považoval odôvodnenie povolenia splátok len výškou príjmu žalovaného za nedostatočné. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP.

[2] Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca proti výroku II. a závislému výroku III. Konštatoval, že § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi dátumami splatnosti. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, zdôraznil najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn 3 Cdo 146/2017, a na neho nadväzujúce ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, podľa ktorých nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Znenie zákona v rozhodnom čase nevyžadovalo ako obligatórnu náležitosť zmluvy rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu. Následne tvrdil, že konštatovanie súdu o tom, že nepreukázal vznik poistenia, je nepravdivé. Mal za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v úverovej zmluve vo výške 11.420,40 eur, zodpovedá násobku počtu splátok (120) a výšky splátok (92,67 eur) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (300 eur), t.j. 11.420,40 eur. To je v súlade s § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzatvoriť. V konaní nevyvstali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy či zvýhodnenia jej podmienok. Ani z predloženej zmluvy, o ktorú opiera svoj nárok, nie je možné vyvodiť čo i len nepriamo takýto záver. Práve naopak, z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver, a síce že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia, a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. Zdôraznil, že poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie do celkových nákladov započítal aj poistné, pričom tento postup považoval za rozporný so zákonom. Upozornil, že žalovaný počas celého konania nerozporoval dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver, a preto sú tieto skutočnosti nesporné a súd ich mal vziať do úvahy pri svojom rozhodovaní. Ďalej žalobca namietal výrok o náhrade trov konania. Zastával názor, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu vo výške 5.923,55 eur, pričom súd priznal istinu vo výške 5.905,06 eur. Ak sú úroky len príslušenstvo pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Na tomto základe žiadal odvolací súd, aby v napadnutom rozsahu zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu priznal náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

[3] K podanému odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

[4] Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. čiastočne zmeniť podľa § 388 CSP a čiastočne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

[5] Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

[6] Súd prvej inštancie založil záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru na posúdení, že úverová zmluva neobsahuje údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré náležitosti musia byť v zmluve obsiahnuté v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok, a na nesprávne uvedenej celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto závery súdu prvej inštancie žalobca podaným odvolaním napadol.

[7] Už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd zdôraznil, že zmluva o úvere nedostatok podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje (bod 11. in fine zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu). Tento záver bol povinný súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní rešpektovať. Na odchylenie sa od neho súd prvej inštancie dôvod nemal. Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa uvedeného preto sú dôvodné.

[8] Odvolací súd nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadom nesprávne uvedenej celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť [§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch]. Súd prvej inštancie zastával názor, že skutočné náklady spotrebiteľa sa líšili od uvedených v zmluve, pričom poplatok za poistenie mal byť zahrnutý do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

[9] Poplatok za poistenie však musí byť vyjadrený v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, iba vtedy, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok [§ 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch].

[10] Zo zmluvy o úvere plynie, že žalovaný mal možnosť k poisteniu nepristúpiť a s poistením nesúhlasiť (bod 2.8. zmluvy). Zmluva o úvere zároveň nestanovuje, že bez pristúpenia k poisteniu by žalovaný spotrebiteľský úver nezískal, resp. by ho nezískal za ponúkaných podmienok. Táto okolnosť v konaní ani z vykonaného dokazovania neplynie. Vzhľadom na tento záver, v zmluve o úvere je správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda správne nezahŕňa poplatok za poistenie. Zostáva dodať, že potom je i RPMN v zmluve vo výške 16,63 % uvedená správne, pričom tento záver podporuje i stanovisko NBS zo dňa 12.11.2019 (bod 11. napadnutého rozsudku).

[11] Pre tieto závery nemožno konštatovať, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Neobstojí preto záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby nad rámec poskytnutej istiny.

[12] Nakoľko už raz bolo odvolacím súdom zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie, vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, odvolací súd bol povinný vo veci rozhodnúť (§ 390 CSP).

[13] Výrokom II. zostali zamietnuté viaceré nároky uplatnené žalobou, a to:

- (i) časť uplatnenej istiny vo výške 18,49 eur (a to vzhľadom na to, že žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie istiny vo výške 5.923,55 eur a súd prvej inštancie v prvom rozhodnutí priznal žalobcovi istinu vo výške 5.905,06 eur; $5.923,55 - 5.905,06 = 18,49$),
- (ii) úrok vo výške 336,21 eur do predčasnej splatnosti úveru,
- (iii) poplatok za poistenie vo výške 4,54 eur,
- (iv) úrok z omeškania vo výške 4,45 eur,
- (v) úroky 13,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5.923,55 eur od 7.2.2015 (teda odo dňa predčasnej splatnosti) do zaplatenia,
- (vi) úroky 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 336,21 eur od 7.2.2015 do zaplatenia.

[14] Odvolací súd sa im venoval v tomto poradí.

[15] V zostávajúcej časti o zaplatenie istiny 18,49 eur odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento nárok zamietol, za vecne správne (hoci, samozrejme, z iných dôvodov). Súd prvej inštancie právoplatne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 5.905,06 eur. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalobcovi poskytol istinu vo výške 5.923,55 eur. Túto skutočnosť ani sám netvrdil po priznaní mu istiny vo výške 5.905,06 eur súdom prvej inštancie.

[16] Čo sa týka nároku na zaplatenie úroku vo výške 336,21 eur do predčasného zosplatenia, tento považoval odvolací súd za dôvodný. Právny základ tohto nároku predstavuje zmluva. V nej bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 13,90 % ročne. Žalobcovi preto patrí tento nárok.

[17] Poplatok za poistenie vo výške 4,54 eur odvolací súd rovnako považoval za dôvodný. Právnym základom je tiež zmluva. V nej si zmluvné strany dojednali platenie tohto poplatku. Taký istý záver s rovnakým právnym základom platí i pre nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 4,45 eur. Žalobcovi preto patria tieto nároky.

[18] Žalobou uplatnený úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy nezaplatenej istiny vo výške 5.923,55 eur od 7.2.2015 do zaplatenia, odvolací súd považoval za dôvodný iba čiastočne. Žalobca týmto národom žiadal úroky i po predčasnom zosplatení (ktoré žalobca vyhlásil dňa 15.1.2015, pričom žalovaný mal splniť dlh do dňa 6.2.2015).

[19] Otázka nároku úverového veriteľa na úrok z úveru v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola dlhodobo rozhodovacou praxou súdov SR riešená rozdielne. K tejto otázke prijal Najvyšší súd SR záver až vo svojom rozhodnutí zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5Cdo 42/2020, v ktorom uviedol, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. K tomuto záveru sa odvolací súd priklonil aj vo svojej ďalšej rozhodovacej praxi.

[20] Zamietnutý nárok na úrok z úveru uplatnil žalobca v žalobe ako úrok 13,90 % ročne z nesplatenej istiny 5.923,55 eur za obdobie od 7.2.2015 do zaplatenia, teda ako nárok na dávky, ktoré sa stanú zročnými len v budúcnosti (§ 154 CSP). Suma úroku, ktorá žalobcovi patrí v súlade s citovaným rozhodnutím NS SR, sa však stala zročnou vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, preto sa nejedná o dávky, ktoré sa stanú zročné len v budúcnosti. Odvolací súd preto nemohol žalobcovi priznať úrok z úveru do budúcnosti, tak ako ho žalobca uplatnil žalobou, ale len vyčíslený ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu, teda ako 13,90 % ročne z nesplatenej istiny 5.905,06 eur (nakoľko táto suma i v zmysle vyššie konštatovaného predstavuje istinu) za obdobie od 7.2.2015 do 25.2.2021, čo predstavuje 4.972,04 eur. V tejto časti preto napadnutý zamietavý výrok zmenil a uvedenú sumu žalobcovi priznal. Vo zvyšku pripadajúcom na úrok 13,90 % ročne z nesplatenej istiny 5.923,55 eur za obdobie od 26.2.2021 odvolací súd potvrdil zamietavý výrok napadnutého rozhodnutia, a to z vyššie uvedeného dôvodu nemožnosti priznať v tomto prípade plnenie dávok zročných v budúcnosti.

[21] Nakoniec nárok na zaplatenie úrokov 5 % ročne z nezaplatených úrokov 336,21 eur od 7.2.2015 do zaplatenia, odvolací súd nepovažoval za dôvodný, preto v tejto časti bola žaloba zamietnutá súdom prvej inštancie vecne správne. Úroky ako odplata za poskytnutie peňazí sú podľa § 121 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky. Pritom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznáva nárok na úroky z omeškania iba z plnenia z hlavného peňažného záväzku. Z § 121 OZ, ako aj zo samotnej povahy veci vyplýva, že požadovať príslušenstvo z príslušenstva nemožno a úročenie úrokov je teda neprípustné. Požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva je neprípustné nielen pri dohodnutých úrokoch, ale aj pri úrokoch z omeškania. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, ale nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Ak sa dlžník dostane do omeškania s platením dohodnutých úrokov, nemožno od neho požadovať úroky z omeškania z dohodnutých úrokov (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Obdo 4/1994). Dôvodom je predovšetkým skutočnosť, že právny predpis veriteľovi takúto možnosť nepriznáva.

[22] Odvolací súd preto sčítal nároky žalobcu, ktoré mu podľa vyššie uvedeného právneho posúdenia patria, a tieto žalobcovi priznal vo výške 5.317,24 eur (336,21 eur + 4,54 eur + 4,45 eur + 4.972,04 eur = 5.317,24 eur). Lehotu na splnenie tejto povinnosti určil podľa § 232 ods. 3 CSP, pričom nezistil žiadne okolnosti odôvodňujúce dlhšiu lehotu než zákonnú.

[23] O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca podanou žalobou žiadal priznať (i) istinu vo výške 5.923,55 eur, (ii) zmluvné úroky vo výške 336,21 eur do dňa predčasnej splatnosti úveru, (iii) úrok vo výške 13,90 % ročne z nezaplátenej istiny od predčasnej splatnosti dňa 7.2.2015 do zaplattenia, (iv) poplatky 4,54 eur za poistenie, (v) úrok z omeškania vo výške 4,45 eur, (vi) úroky z omeškania 5 % ročne z nezaplátenej istiny od 7.2.2015 do zaplattenia a (vii) úrok 5 % z nezaplátenej úrokov 336,21 eur od 7.2.2015 do zaplattenia. Platí, že pre posudzovanie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v konaní je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine, pričom sa prihliada na príslušenstvo, ak ho žalobca v žalobe kapitalizuje (názor zhodný s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.4.2018, sp. zn. 41Co/1/2018). Odvolací súd preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal iba z kapitalizovaného úroku a istiny. Žalobca podanou žalobou žiadal priznať mu sumu 6.268,75 eur (5.923,55 + 336,21 + 4,54 + 4,45 = 6.268,75) a súd mu priznal spolu sumu 6.250,25 eur. Žalobca bol preto úspešný v 99,70 % a žalovaný v 0,30 %. Vzhľadom na nepatrný neúspech žalobcu v konaní mu patrí plný nárok na náhradu trov konania proti žalovanému. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

[24] Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).